126. Fagerlöt, Hamra skog, Bogsta sn, Rönö hd.

Pl. 58. Pl. 12: B. 813.

Litteratur: B. 813; L. 864; Ransakn. 1667—84; Liljegren, Runlära s. 83; S. Boije, Sv. fornm.för. tidskr. V, s. 154; Runverser s. 160.

Ristningen finnes på den tämligen släta norra sidan av en berghäll invid en gångstig nordost om torpet Fagerlöt, på skogen c:a 1 km. söder om Hamra. Hällens höjd från marken är blott omkring 1,50 m. Ristningens längd i vågrät riktning är 1,78 cm, bredden i lodrät 92 cm. Slingans bredd är 10 cm.

Inskriften börjar i nedra slingan utan skiljetecken med namnet 1—8 **hulmfriþ**, vars **lmf** äro mycket skadade; av **l** finnes 3 cm nedifrån, det övriga är förstört genom en avflagning som dock visar bistavens form, på **m** är staven avflagad nedom bistavarnas utgångspunkt. Det andra namnet har säkert varit 9—16 **iþinf**[ri]**r**; 10 **þ**, som i B. 813 tecknas ᚹ med bistaven utgående nedom toppen, är så långt alldeles klar, men bistaven fortsättes av en gropighet, som är mycket svag i förhållande till övre delen av bistaven och troligen är förberedelse till återstoden av bistaven till **þ**, som aldrig utförts; att uppfatta 10 som **r** är alldeles omöjligt, ty stenens yta är oskadad, där nedre bistaven till **r** skulle vara. Av 13 **f** finnes blott staven och därpå med ett par runors mellanrum bistaven till 16 **r**. Det **þ**, som finnes i slutet av **hulmfriþ**, har därför saknats framför **r** i *(H)idhinfrīr*, jfr **hulmfriR**, B. 125, L. 651 Hagby, av mig undersökt 1903. Möjligen kan ju ock sista leden hava varit förkortad till **f**[rþ]**r**. I 17—19 [þ]**aR** är **þ** alldeles avflagat. Uti 67—75 **austru**[i]**hi** är 73 **i** alldeles borta och 71—72 **ru**, 74 **h** skadade genom avflagning liksom ock 76—77 **aþ** i **aþaa**. I 80—84 **fulks** finns av 82 **l** blott staven och bistavens rot, av 83 ᛕ **k** blott övre staven och bistaven, av 84 ᛋ **s** blott nedre staven och undre sidan av mellanstrecket. I 85—89 **krimR** äro alla runorna mycket skadade utom 87 **i**, från vars mitt en fåra utgår åt h., lik bistaven till **a**, som blott har svag motsvarighet t. v., runan torde därför böra läsas **i** och icke **a**.

Inskriften är följande:

Nedre slingan: **hu***lm***friþ · i***þ***inf**[ri]**r · [þ]aR · litu · hakua · stain · eftiR** Övre slingan: **eskil · faþur · sin · han · trau i · orustu · i · austru**[i]**hi** Ovan nedre slingan: **aþaa · fulks · krimR · fala · orþi**

Ristningen **trau** betecknar *drō* 3 sing. pret. av fsv. *dragha*; **aþaa** står för fsv. *ādhan*, fvn. *áðan* »förr», här konj. »förrän». Även i fsv. betyder *vardha* med inf. »vara nödsakad», t. ex. *wi wardha nw all saman dö* Söderwall, *Ordb.* Om **fulks · krimR** *fulks-grimmr* anmärker Bugge, *Runverser* s. 161 följande: »Ligesom Adjectivet *gramr* »grum» af norröne Skalde bruges som Substantiv i Betydning »Hövding», saaledes er her det synonyme Adjektiv *grimmr* (*grimr*) brugt i samme substantiviske Betydning. Et andet svenskt Exempel herpaa har vi i Udtrykket »*Oden Asagrim*» i Folkevisen hos Arwidson II, v. 8; *Asagrim* vilde i Islandsk hede *Ása gramr*, d. e. Æsernas Hövding», och om **aþaa**: »*áðan — falla orði.* Hermed kan sammenholdes isl. *áðr Knui félli* Grott. 14 og saaledes ofte *áðr félli* (Gisl. i *Frms.* VII, 47; Sigvat i *Ol. s. helga Heimskr.*, Kap. 260, Thormod i *Fóstbr. s. ed. Gisl.* S. 56). Meningen er her: han drog i strid i Østen, og kjæmpede der, indtil Krigerhövdingen (d. e. Eskil selv) endelig maatte falde.»

Översättning: Holmfrid, Hidinfrid, de läto hugga stenen efter Äskil, sin fader. Han drog i strid i Österväg, tills hövdingen falla måste.

Inskriftens slut utgöres av en halvstrof i fornyrdeslag:

Han drō i orrustu
i Østrvæghi,
ādhan folksgrimR
falla ordhi.